

အနုပညာ

စိတ်ဓာတ်
စိတ်ဓာတ်
အားလုံး

ရသဝတ္ထုတိုများ

DETHET KONE

ချစ်သောသူများ သို့ ချစ်ခြင်းဖြင့် ရေးဖွဲ့စာ

ကျွန်မဟာ မြေကပ်ပန်း၊ မြေစိုက်ပန်းကလေးသာ။ မွေးရနံ့တွေ ထုံလွမ်းနေပြီး အရောင်စုံ၊ သင်းရနံ့စုံ ဖူးပွင့်ဝေဆာနေတဲ့ စာပေပန်းဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ ကိုယ့်ခွန်၊ ကိုယ့်အားနဲ့ ရှင်သန်ခွင့်ရနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ပန်းကလေးရယ်ပါ။ ပန်းငုဝါဝါဆိုတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်တည်စေဖို့ ဝါသနာနဲ့ စိတ်ဓာတ် ခွန်အားများ ဟာ ကျွန်မအဖေ (လင်းဝေမြိုင်) ဆီက စီးဆင်းပါတယ်။

အဖေဟာ စာရေးသူပီပီ စာပေနဲ့ ပတ်သက်ရင် သိပ်ကို ဝါသနာကြီးပါတယ်။ ခပ်ငယ်ငယ်က ကျောင်းပိတ်ရက်များမှာ အဖေ့လက်ကိုဆွဲ အဖေသွားရာ စာအုပ်တန်းတွေနောက်လိုက်ခဲ့ရတာ ကျွန်မအတွက်တော့ သိပ်ကိုပျော်စရာကောင်းခဲ့တဲ့ အချိန်ကာလများ ပါပဲ။ ဆော့ကစားခြင်းက ရရှိတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုထက်ကို ပိုပါတယ်။

လကုန်ရက် မဂ္ဂဇင်းတွေ ထွက်ရက်ရောက်လို့ မဂ္ဂဇင်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့ ပြန်လာ တတ်တဲ့ အဖေ့ကို မျှော်ရင်း မောင်နှမတစ်တွေ သူ့ထက်ငါဦးအောင် လုဖတ်ခဲ့ကြရတာကလည်း တကယ့်ကို မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိနေတုန်းပါပဲ။ စာပေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဖေ ပြုမူသမျှ၊ အဖေပြောပြ သမျှတွေဟာ ကျွန်မအတွက် အံ့ဩမင်သက် အားကျစရာတွေချည်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါတွေကပဲ ကျွန်မ ဘဝရဲ့ စာဖတ်ခြင်းတွေ တိုးပွား၊ စာရေးချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်စေခဲ့တာမို့ အဖေနဲ့ စာအုပ်စာပေ

တွေက ကျွန်မဘဝအတွက်တော့ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာ
ကျေးဇူးရှင်တွေပါပဲ။

ဝါသနာပါရာ စာပေလမ်းကို မရဲတရဲလျှောက်ဖြစ်တဲ့ အခါ အဖေ
ဟာ ကျွန်မတို့ နဲ့ အဝေးဆုံး တစ်နေရာကို စောစီးစွာ ထွက်ခွာနှင့် ခဲ့ပြီ။
ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်က အဖေ ယူလာပေးခဲ့တဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ကျွန်မရေး
တာလေးတွေ ဖော်ပြခံလာရတဲ့ အခါ အဦးဆုံး သတိရမိတာ အဖေ့ကိုပါ
။ အဖေ မသိမမြင် နိုင်တော့ပေမယ့်လို့ သူ မျိုးစေ့ချပေးခဲ့တဲ့ ပန်းကလေး
ပွင့်လန်းရှင်သန်နိုင်ဖို့ အားယူကြိုးစားနေ တာများ သိရင် ပြုံးနေဦးမှာ ၊
ပျော်ရွှင်နေဦးမှာ သေချာပါရဲ့ ။ ဒီအတွက်လည်း အဖေ့သမီးအဖြစ် ရှင်
သန်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ ကာလအပိုင်းအခြားတွေကို အမှတ်ရရင်း၊ ဂုဏ်ယူရင်း
အဖေ့သမီး ဖြစ်ခွင့်ရခဲ့ တာကို ကျေးဇူးတင်နေရဆဲပါပဲ။

ဘဝမှာ ကြုံခဲ့ဖူးလေသောအရာများ ၊ အဖြစ်အပျက်များကို အမှတ်
တရအနေနဲ့ စာအုပ်လေး တစ်အုပ်အဖြစ် ပုံဖော်ခွင့်ရလာတဲ့ အခါ ကျွန်
မအတွက်တော့ စာအုပ်ရဲ့ ခေါင်းစဉ်ပေးဖို့ ရာ အတော့်ကို
ဦးနှောက်ခြောက်ရပါတယ်။ ကျွန်မ ခံစားရေးဖွဲ့ထားတဲ့ စကားလုံးများ
ဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ ကျွန်မရဲ့ သွေးသားရင်းချာ မောင်နှမများ ပေ
မို့ တစ်ပုဒ်ရဲ့ ခေါင်းစဉ် ဆွဲထုတ်ဖို့ ရာ အခြားအပုဒ်တွေ ကိုများ ပစ်ပယ်
လိုက်သလို ဖြစ်သွားလေမလား စိတ်နဲ့ အတော့်ကို ဝေခွဲရခက်ခဲပြန်ပါ
တယ်။

ဒါကြောင့် ပဲ စာအုပ်မှာ မပါဝင်တဲ့ နာမည်တစ်ခုကိုသာ အားလုံးအ
တွက်ခြံပြီး ပေးလိုက်ဖို့ အတွေးရပါတယ်။ ကျွန်မ ခံစားရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ဝ
တ္ထုအများ စုဟာ ကျွန်မဆိုချင်သော စကားများ ပေမို့ ဒီစာအုပ်ရဲ့ ခေါင်း
စဉ်ကိုလည်း စာအုပ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ ‘ဆိုသောစကား ချစ်ခြင်းဖြင့်သာ ကြား

စေသား' လို့ သာ ပေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မဝါသနာနဲ့ အိပ်မက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ရာ ကျွန်မလုပ်သမျှ အမြဲယုံကြည်ပေး ခဲ့သူ အမေ၊ ကျွန်မစာအုပ်လေးအတွက် ချစ်ခြင်းမေတ္တာများ ဖြင့် မုဒိတာအမှာ စာများ ချီးမြှင့်ပေးကြ တဲ့ ဆရာမ မိချမ်းဝေ၊ ဆရာမ တင်မိခိုင်နဲ့ ကျွန်မစာပေအပေါ် ပိုချစ်ခင်လာအောင် လမ်းညွှန်ဖေးမ ခဲ့ပြီး စာပေဝမ်းစာများ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ သင်ဆရာလည်း ဖြစ်တဲ့ ဆရာမျိုးထူးထက် တို့ ကိုလည်း ကျေးဇူးများ စွာ တင်ရပါတယ်။ မျက်နှာဖုံးကအစ အတွင်းသရုပ်ဖော်ပုံအဆုံး ကျွန်မ ဂျစ်တိုက်သမျှ အကောင်းဆုံး ပုံဖော်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာစိုးသက်ခိုင် (ကိုချက်)နှင့် စာအုပ်လေးအတွက် အကူအညီပေးခဲ့ပါသော ဆရာညိုရင့် (AMK Creation) တို့ ကိုလည်း မှတ်မှတ်ရရ ကျေးဇူးတင်ရ ပါတယ်။

ပန်းကလေးတစ်ပွင့် ရှင်သန်နိုင်ဖို့ ရာ အဘက်ဘက်က ဝိုင်းဝန်းရေလောင်းပေါင်းသင်ပေးခဲ့ ကြတဲ့ ချစ်သောသူများ ၊ ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူများ အယောက်ချင်းစီတိုင်းကို ဒီစာမျက်နှာထက်ကနေ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဦးခိုက်ကျေးဇူးတင်ရင်း ဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲ ပန်းကလေးတစ်ပွင့် ရှင်သန်မွေးမြူခဲ့ ရပါစေသား၊ ကျွန်မ ခံစားဖန်တီးထားတဲ့ စကားလုံးများ ၊ ကျွန်မဆိုချင်သော စကားများ ကျွန်မကို ချစ်သောသူများ ၊ ကျွန်မက ချစ်သောသူများ ရဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ထပ်တူကျခွင့်ရပါစေသား။

ချစ်ခြင်းများ စွာ

ပန်းငူဝါဝါ

၂၆-၉-၂၀၁၇

နံနက်ခင်းရဲ့ ဈေးကလေး

ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်လမ်းလေးမှာ အရင်က တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ အိမ်ရှေ့မှာ ဈေးလေး ထွက်ရောင်းရင်းနဲ့ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်သည် မသိ အခုဆို ရပ်ကွက်လမ်းထိပ်ကနေ ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့ထိကို ဈေးတန်းလေး ဖြစ်လာသည်။ ။ ကျွန်မတို့လို ရုံးဝန်ထမ်းတွေရှိသည့် အိမ်နှင့် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေရှိသည့် အိမ်တွေအတွက် အိမ်ရှေ့ထွ

က်လိုက်သည် နှင့် လိုချင်တာ အလွယ်တကူ ဝယ်လို့ ရနေသည် မို့ အဆင်ပြေလှသည် ။ ဈေးရောင်းသူ၊ ဈေးဝယ်သူ၊ ငွေတိုးချေးစားသူများ နှင့် နံနက်ခင်းဈေးလေးမှာ စည်ကားလှသည် ။

"ဟဲ့ ရင်ရင်... နင် ငါ့ကို တစ်ရက်ခပဲပေးမှာ လား၊ ပျက်တာက ၃ ရက်၊ ပေးတော့ တစ်ရက်ခတည်း၊ ညည်းတို့ ဟာက ငါပြောတော့ ငါ့အဆိုးချည်းပဲဖြစ်ဦးမယ်၊ ဟဲ့မိကြက် ညည်းရော ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီလ အတိုးရော၊ အရင်းရော ပေးပါ့မယ်ဆို၊ အခု အတိုးလည်း မလာ၊ အရင်းလည်း မလာပါလားအေ့၊ ကြည့်လည်း လုပ်ကြပါဦး၊ ညည်းတို့ မျက်နှာတွေက ပိုက်ဆံယူတဲ့ အချိန်ကတစ်မျိုး၊ ပြန်ပေးခါနီးတစ်မျိုး၊ အဝင်းတို့ ၊ အေးမာတို့ လည်း တူတူပဲ။ ငါက ပိုက်ဆံကို တွင်းထဲက နှိုက်ထုတ် ထားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပေးရင်ပေး၊ မပေးရင် မိတင်စိန်အကြောင်း သိသွားမယ်၊ ဘာမှတ်နေလဲ"

"ဒေါ်ကြီးတင်စိန်ရယ် ကျွန်မကို မိကြက်လို့ မခေါ်စမ်းပါနဲ့ ၊ ဒေါ်ကြီး အဲလိုခေါ်နေတော့ ကျွန်မ နာမည် သိတာကနေ မိကြက်လို့ တွင် နေပြီတော့" ကြက်သားရောင်းသည့် မသိတာက ပြောတော့...

"အမယ် ညည်းဘာသာ သိတာမကလို့ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ညည်းကြက်သားရောင်းလို့ မိကြက်လို့ ခေါ်တာ ဘာဖြစ်တုံး၊ မိကြက်ခေါ်တာ မကြိုက်ရင် တခြားဟာ ပြောင်းရောင်းပေါ့အေ၊ တကတည်းမှ ပဲ မိကြက်က မိကြက်ပဲပေါ့"

ဒီလိုအချိန်ဆို ဒေါ်ကြီးတင်စိန်အသံကို အဝေးကနေ ပုံမှန်ကြားနေ ကျ။ နာရီပြေးကြည့် စရာမလို ၉ နာရီထိုးပြီဆိုတာ အလိုလိုသိသည်။ ။
နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်မှာ ချက်ပြုတ်နေသည့် အမေ ကတောင် -

"သမီးရေ နံနက်ခင်းချိန်ခါ နားမခံသာတဲ့ လော်စပီကာကြီးတောင်
ရောက် လာပြီ၊ အချိန် မစောတော့ဘူးနော်၊ မြန်မြန်လည်း လုပ်ဦး၊ ရုံး
နောက်ကျဦးမယ်" ဆိုပြီး လှမ်းပြီး သတိပေးတတ် လေသည်။ ။

ဒေါ်ကြီးတင်စိန်က ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက် လမ်းထိပ်မှာ နေပြီး ငွေတိုး
ချေးစားသည့် အလုပ်ကို လုပ်သည်။ ။ ဈေးရောင်းသူတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း
အဆင်ပြေရင် ပြန်ဆပ်လိုက်၊ အဆင်မပြေရင် ပြန်ချေး လိုက်၊ မပေးနိုင်
ရင် ဒေါ်ကြီးတင်စိန်ရဲ့ အဆဲအဆိုကို ခံရလိုက်နဲ့ လုံးချာလည်နေတော့
သည်။ ။ ဒေါ်ကြီးတင်စိန်က နှုတ်ကြမ်းလျှာကြမ်းသာရှိသာ စိတ်ရင်း
လေးတော့ ကောင်းရှာသည်။ ။ ဒါကြောင့် လည်း သူ့အဆဲကို ခံရသည့် သူ
တွေက အပြုံးမပျက် တဟဲဟဲနှင့် ရှိကြသည်။ ။ အကြောင်းအရင်းကို သိ
သူများ ပေမို့ စိတ်မဆိုးကြ။

ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်ပါးပါး အသက် ၅၀ ကျော်အရွယ်ရှိသည့် ဒေါ်ကြီး
တင်စိန်သည် ကျွန်မတို့ မိသားစုကိုတော့ ခင်မင်ရှာသည်။ ။ သူ့ အလုပ်ကိ
စွဲပြီးသည် နှင့် ကျွန်မတို့ အိမ်ကို ဝင်လာတတ်စမြဲ။ လာတိုင်းလည်း အိမ်
အတွက် စားစရာတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုတော့ ပါလာတတ်စမြဲ။ စားစရာ
တင် မဟုတ် ရပ်ကွက်ထဲ ဟိုစပ်စပ်သည် စပ်စပ် ပါတတ်သည့် သူ့စရိုက်
အတိုင်း ရပ်ကွက်ထဲက သတင်း တစ်ခုခုလည်း ပါလာတတ်စမြဲ။

ပြောပြီးရင်လည်း သူ့ရဲ့ လက်သုံးစကားက ‘ကျုပ်က အတင်း ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ သတင်းပြောတာတဲ့ လေ’။ ကျွန်မရဲ့ ညီမလေးကတော့ သူ့ကို နာမည်တစ်ခု ပေးထားသည်။ ‘အော်တိုတက်တဲ့ အင်တာနက်’တဲ့ လေ။

"အော်တိုတက်တဲ့ အင်တာနက်ဆိုတာ ဘာတုံး' လို့ ကျွန်မကမေးတော့ ညီမလေးက "ဟာ မကြီးကလည်း သတင်းတွေသိချင်ရင်၊ အင်တာနက်သုံးချင်ရင် အင်တာနက်ဖွင့်ပါတယ်။ Loading လုပ်တာက မပြီးတော့ဘူး။ ဟော... ဒေါ်ကြီးတင်စိန်ကို မေးကြည့်လိုက် အကုန်သိရတယ်။ သူက ပိုတောင်မြန်သေးတယ်။ အင်တာနက် ဖွင့်စရာမလိုဘဲ အော်တို သိရတယ်လေ"

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သား။ သူပြောမှ ပဲ ကျွန်မ စဉ်းစားမိသည်။ ရပ်ကွက်ထဲတွင် သာမက ဘယ်နေရာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ကြီးတင်စိန်တို့ မသိတာ ဘာမှ မရှိ။ နောက်လမ်းက ဒေါ်အေးဟန်သမီး ခိုးရာလိုက်ပြေးလို့ ပြန်အပ်တဲ့ အချိန် မင်္ဂလာကိစ္စ နှစ်ဖက်မိဘ ညှိနှိုင်းကြရင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြပုံတွေ၊ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေး ဘယ်အိမ်ကသားနဲ့ ကြိုက်နေတာကတစ်မျိုး၊ ယုတ်စွအဆုံး အမေရိကန်သမ္မတ အိုဘားမား မြန်မာပြည်လာသည့် အကြောင်းကို ကိုယ်က မပြောခင် သူက အရင်ဦးအောင်ပြောနိုင်သည် အထိ သတင်းဦးသည့် ဒေါ်ကြီးတင်စိန်ပင်။ ကျွန်မတို့ မှာ အိမ်နဲ့ အလုပ်၊ အလုပ်နဲ့ အိမ်ဆိုပေမယ့် သူ့ကျေးဇူးကြောင့် ရပ်ကွက်နဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်မသွား။ တစ်ရပ်ကွက် လုံးရဲ့ အကြောင်း အော်တိုသိပြီးသားပေကိုး။

တစ်နေ့ ဒေါ်ကြီးတင်စိန်နဲ့ သူ့သမီးအကြီးမ ထွေးထွေးတို့ ရေးကြီး သုတ်ပျာနှင့် လမ်းထဲ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာသည်။ သူ့သား အငယ် ဇော်ကြီးက အမေနှင့် အစ်မဘေးက ဆိုက်ကားကို ဖြည်းဖြည်းနင်းလိုက် လာသည်။ မျက်နှာတွေကလည်း သိပ်မကောင်းကြ။ ခဏလောက်ကြာ တော့ ဒေါ်ကြီးတင်စိန် ကျွန်မတို့ အိမ်ကို ပေါက်ချလာသည်။ သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မတို့ သားအမိမှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန် ဖြစ်ကြရသည်။

"အစ်မ တင်စိန် ခုနက ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ဘယ်သွားကြတာလဲ"

"ဘယ်သွားရမှာ တုံး၊ ရပ်ကွက်ရုံးဟေ့၊ ရပ်ကွက်ရုံး"

"ဘာဖြစ်လို့ တုန်း၊ ပိုက်ဆံချေးတဲ့ ကိစ္စပဲလား"

"မဟုတ်ပါဘူးအေ၊ ပြောရမှာ ပြောတောင် မပြောချင်ဘူး၊ ရှက်ဖို့ ကောင်းလို့ အေ၊ သားလုပ်တဲ့ သူက မအေကို ရပ်ကွက်ရုံးမှာ သွားတိုင် လို့ အေ၊ တကတည်းမှ ပဲ ဒင်းကိုမွေးတာ ဝမ်းရေစပ်တာပဲ ရှိတယ်။ အ လကားကောင် မယားမျက်နှာ တစ်ကမ္ဘာထင်တဲ့ ကောင်"

"ဒါဆို ထုံးစံအတိုင်း ချွေးမနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြပြန်ပြီပေါ့"

"သူတို့ ကို အိမ်စရိတ် ၂ သောင်းပဲတောင်းတာ ညည်းတို့ လည်း အ သိ။ အခု ၅၀၀၀ လေး တိုးတောင်းတာကို များ တယ်ထင်နေတယ်။ ဒီ ခေတ်အခါမှာ ဒီပိုက်ဆံက ဘယ်လောက်မှ လည်း မရှိတာကို အဲဒါ သူ့မ ယားက မကျေနပ်လို့ ယောက်ျားပြန်လာတော့ တိုင်တယ်လေ။ ကျုပ်က ကျုပ် မွေးထားတဲ့ သားကို ကြောက်မတဲ့ လား။ အဲ့တော့ ဒင်းတို့ ကို ကျုပ် က အိမ်ပေါ်က နှင်ချတယ်လေ။ အိမ်ပေါ်က နှင်ချရမလားဆိုပြီး မကျေ"

နပ်လို့ ယောက်ျားကို ရပ်ကွက်ရုံး သွားတိုင်ခိုင်းပါလေရော။ အခုခေါ်လို့ သွားရတာအေ့၊ သားလုပ်တဲ့ သူကလည်း သူကိုယ်တိုင်လည်း သွားတိုင် သေး အမေ ဆိုက်ကားပေါ်တက် သားလိုက်ပို့မယ်တဲ့ လေ။ ကြားလို့ တောင် မကောင်းဘူး"

ဒေါ်ကြီးတင်စိန်အဖြစ်က ငိုရအခက်၊ ရယ်ရအခက်။
ပြောမယ့်သာပြောရတာ ဒေါ်ကြီး တင်စိန်က သူ့သား ဇော်ကြီးကို ချစ်ရှာ သား။ သားဖြစ်သူ၏ လုပ်ရပ်ကို ပြောနေသည့် အချိန် မှာ တောင် မျက်ဝ န်းနှင့် နှုတ်ခမ်းထောင့်က ပြုံးလို့ နေသည် ။ မိဘမေတ္တာဆိုတာ ဆန်ရေ ပဲ ရှိသည် ၊ စုန်ရေမရှိဘူးဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့ လေ။

ဒေါ်ကြီးတင်စိန်က ချွေးမလုပ်သူ မေဦးကိုတော့ သိပ်မကြည်ချေ။ သူ့ သားနှင့် အမြဲတမ်း တကျက်ကျက် ရန်ဖြစ်နေရာက သားလုပ်သူကို အမြဲ နိုင်စားတတ်သူမို့ သူ့သားကို နိုင်စားရပုံ၊ မလားဆိုပြီး ကြည့်မရသလို၊ ချွေးမလုပ်သူကလည်း သူ့အကြောင်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ မကောင်းပြောရ ပုံ၊ မလားဆိုပြီး ယောက္ခမဖြစ်သူကို သိပ်မကြည်ချေ။ ယောက္ခမကို ရပ် ကွက်ရုံးတိုင်တဲ့ သတင်း ဈေးတန်းတစ်ခုလုံးမှာ ပျံ့နေတော့ မေဦးကို ဟို လူကမေး၊ သည် လူကမေးဆိုတော့ စိတ်မဆိုးဘဲ နေမလား။ ဒေါ်ကြီးတ င်စိန်ကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း အတင်းပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သတင်း မေးလို့ ပြောရတာပါတဲ့ လေ။

အခုရက်ပိုင်း သတင်းဦး၊ သတင်းထူးတွေ ပေးတတ်၊ ပြောတတ်သ ည့် ဒေါ်ကြီးတင်စိန် အကြောင်းတော့ ရပ်ကွက်ဈေးတန်းလေးမှာ ပျံ့လို့

နေသည် ။ တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး ရယ်။ ဒေါ်ကြီး တင်စိန်ရယ်လေ
ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည် မသိ။ သူငယ်ချစ်ကြီး ဦးအောင်ခင်နဲ့ ယူကြ
တော့မယ် ဆိုသည့် သတင်းပင်။ ယောက်ျားဆုံးပြီး သားသမီးနှစ်ယောက်ကို
တစ်ကိုယ်တည်းလုပ်ကျွေးခဲ့ရာက မြေးတစ်ယောက်ရကာမှ အိမ်
ထောင် ထပ်ပြုမယ်ဆိုတော့ အကြီးမ ထွေးထွေးက ရှက်၍ အိမ်ထဲက အိမ်
ပြင်ကို မထွက်တော့။

သိပ်မကြာခင်ပဲ ဒေါ်ကြီးတင်စိန်တစ်ယောက် ဦးအောင်ခင်ကြီးနဲ့ ယူ
လိုက်ကြပါလေရော။ နောက်နေ့မှာ ပဲ သူ့သားအငယ်ကောင် ဇော်ကြီး
တို့ လင်မယားလည်း အိမ်ခွဲနေမယ်ဆိုပြီး ပြောင်းသွား လေရဲ့ ။ အချိန်
တွေကြာလာတော့လည်း ဒေါ်ကြီးတင်စိန်အကြောင်းကို မေ့မေ့ပျောက်
ပျောက် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

အခုတစ်လော နံနက်ခင်းဈေးကလေးထဲ ဒေါ်ကြီးတင်စိန်အသံ
မကြားရတာကြာပြီဖြစ်သလို အိမ်ဘက်ကိုလည်း မလာတာကြာပြီဖြစ်
တဲ့ အကြောင်း အမေ့ကို မေးတော့ -

"ဟိုတစ်လောလေးက အိမ်လာတော့တောင် ပြောသွားသေးတယ်။
အခုတလော သိပ် နေမကောင်းချင်ဘူးလို့ ပြောနေသေးတယ်။ အမေနဲ့
လည်း မတွေ့တာကြာပြီ။ နောက်နေ့တွေကျမှ သတင်းသွားမေးရဦးမယ်
"တဲ့ လေ။

နံနက်ခင်းဈေးလေးက ၆ နာရီ၊ ၇ နာရီလောက်ဆို ရောင်းသူ၊ ဝယ်

သူတွေနဲ့ စည်ကားစပြုပြီ။ ကျွန်မ ရုံးသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်းမှာ ပဲ -

"ဟဲ့ မိကြက်တို့ ၊ အဝင်းတို့ ၊ ညည်းတို့ ဘယ်လိုလဲ ငါနေမကောင်း တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ပိုက်ဆံကို တစ်ယောက်မှ လာမပေးကြပါ လား... တကတည်း ပြောကို မပြောချင်ပေါင်တော်... အစက ပြန်လှန် လိုက်လို့ အကုန်ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်၊ ငါ့များ ဘာမှတ်လို့ လဲ တင်စိန် ဟေ့၊ တင်စိန်"

မကြားရတာ ကြာပြီဖြစ်သည့် ဒေါ်ကြီးတင်စိန်ရဲ့ အသံကို အဝေးက နေ ကြားလိုက်ရသည် ။ ၉ နာရီထိုးပြီ။ ကျွန်မစိတ်ထဲ ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ဒေါ်ကြီးတင်စိန်တို့ ကတော့ အချိန်ကိုမှန်ပဲ။

"ဟဲ့ ညည်းတို့ တွေ နေနိုင်ကြတယ်နော်။ ကိုယ့်ဒေါ်ကြီး နေမကောင်းတာကို လာမေးဖော် တောင်မရဘူး"

စကားသံနဲ့ အတူ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်မ မျက်လုံး ပြူးသွားသည် ။ ဒေါ်ကြီး တင်စိန်ရယ်လေ၊ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီဝါဝန်ကြီးနဲ့ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါး အဖွေးသားနဲ့ ရယ်လေ။ အပြစ်တင် သလို ပြောနေ တာကြောင့် အမေက -

"ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီကြီးနဲ့ တုံး"

အမေ့အမေးကို ပြန်ဖြေလိုက်သည့် ဒေါ်ကြီးတင်စိန်စကားကြောင့် ကျွန်မတို့ သားအမိမှာ အားရပါးရ ရယ်မောဖြစ်ကြလေသည် ။

"ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ပြန်ပြောရတာ ခပ်ရှက်ရှက်ပဲအေ့။ ကျုပ် ဟို တလောက နေမကောင်း တာနဲ့ ဆေးခန်းသွားပြတာ ကျုပ်မှာ ကိုယ်ဝန် ၃ လ ရှိနေပြီတဲ့ တော့။ အဲဒီသတင်းလည်း ကြားရော ဇော်ကြီးတို့ လင်မ ယားလည်း အိမ်ဘက်ကို ခြေဦးတောင် မလှည့်ကြတော့ဘူး။ ရှက်ဖို့

ကောင်းတယ် ဆိုပြီး လာသောင်းကျန်းသွားသေးတယ်။ နောက်တော့ မ
လာတော့ဘူး။ မလာတော့လည်း ပေးကမ်း ရတာ သက်သာတာပေါ့အေ
"

ဒေါ်ကြီးတင်စိန် မောသွားသည် ဟု ထင်သည် ။ ရေနွေးကြမ်းခွက်ကို
လှမ်းယူရင်း တစ်ငုံ သောက်လိုက်သည် ။ ပြီး နှုတ်ခမ်းအစုံကို သပ်ရင်း
ခပ်မဆိတ်နေလေသည် ။

"ဒါဆို မကြီးထွေးကရော ဘာမှ မပြောဘူးလား"

ကျွန်မက မေးတော့...

"အမယ်လေး သူက သာဆိုးသေး၊ ရှက်လို့ တဲ့ ဘယ်ခိုင်းခိုင်း ခိုင်းလို့
မရတော့ဘူး။ ကျုပ် နေမကောင်းတဲ့ အချိန် မနက် ငွေသိမ်းခိုင်းတာကို
လွှတ်လို့ မရဘူး။ ညည်းတို့ ဦးကြီးက နားမလည်လို့ ခိုင်းလို့ က မဖြစ်
တော့ ဟိုဟာမတွေ အကြိုက်ဖြစ်နေတာပေါ့။ သွားလိုက်ပါဦးမယ်အေ"

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ မထွက်သေးတဲ့ ဗိုက်ကလေးကို ပွတ်သပ်ရင်း ဗိုက်
ဖုံးအင်္ကျီတကားကားနဲ့ ဗိုက်ကိုရှေ့ကျောပြီး ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွား
တာ ကြည့်ရတာတော့ တစ်မျိုးချစ်စရာကောင်းတာ အမှန်ပင်။

သူ့ယောက်ျား ဦးအောင်ခင်ကြီး ကတော့ 'မိန်းမ၊ ဖြည်းဖြည်းလျှော
က်နော်'ဆိုပြီး စိုးရိမ် တကြီး သတိပေးရင်း နောက်က ပြေးလိုက်သွား
လေသည် ။ ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက်သာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တ
စ်ယောက်ကြည့်ပြီး တအံ့တဩနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည် ။

အခုရက်ပိုင်း နံနက်ခင်းဈေးလေးမှာ သတင်းဦး၊ သတင်းထူးတွေ သယ်ဆောင်လာတတ်တဲ့ ၊ အသက်ကြီးမှ ကိုယ်ဝန်ရလို့ ပျော်နေကြတဲ့ ဒေါ်ကြီးတင်စိန်တို့ အကြောင်းကတော့ ဈေးသည် တွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားနေလေသည်။ ။

နံနက် နံနက်ခင်းတိုင်းမှာ မျက်နှာသနပ်ခါးအဖွေးသားလိမ်းကာ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီကြီးတကားကားနဲ့ ဗိုက်ကလေးကိုကော့ရင်း လမ်းလျှောက်နေတတ်တဲ့ ဒေါ်ကြီးတင်စိန်နဲ့ တွေ့သမျှလူ လက်ပြ နှုတ်ဆက်ကာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသည့် အပြုံးကို ပြုံးပြီး မိန်းမကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ကြည့်နေ တတ်သည့် ဦးအောင်ခင်ကြီးကို တွေ့ တွေ့နေရသည်။ ။

နံနက်ခင်းဈေးလေးကတော့ အရင်လိုပဲ သတင်းစကားတွေနဲ့ ဆူညံနေဆဲ၊ ငွေတိုးချေးစားသူ၊ ဈေးရောင်းသူ၊ ဝယ်သူတွေနဲ့ စည်ကားနေမြဲ။

မိကြက်တို့ အုပ်စုကတော့ ဒေါ်ကြီးတင်စိန် ကိုယ်ဝန်မြန်မြန်ရင့်ပါစေလို့ စိတ်ထဲမှာ ဆုတောင်း နေမှာ သေချာသည်။ ။ ဒါမှ ဒေါ်ကြီးတင်စိန် နေပြန်တိုးတွေ ကိုယ်တိုင်လာမတောင်းနိုင်ရင် သူတို့ အသက်ရှူချောင်မှာ မဟုတ်လား။

(ပန်းငူဝါဝါ)

ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ
